

— Μείνε, κόρη μου... Πηγαίνω και μόνη... Τὸ Θιλ-Σατέλ δὲν εἶναι μακρὸν...

— Ὁχι, δεσποινίδα... ἔρχομαι κ' ἐγώ. Δὲν σὰς ἀφίνω νὰ πάτε μονάχη νύκτα... ὄχι... ὄχι... ἔρχομαι μαζί σας.

Καὶ λαβούσα ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν, ἡ Στεφάννα ἠκολούθησε τὴν κυρίαν της.

Ἡ Ἰωάννα βαδίζουσα ἐσκέπτετο, μεθύουσα ἐξ ἡδονῆς :

— Μὲ ἀγαπᾷ... μὲ ἀγαπᾷ... εἰμαι βεβαία περὶ τούτου...

ΛΑ΄

Πρώτη θλίψις.— Πάλιν καὶ ἦττα.

Ἡ πικρὰ πραγματικότης ἔμελλε δυστυχῶς νὰ διαδεχθῇ λίαν ταχέως τὸν θελκτικὸν ἀντικατοπτρισμὸν.

Ἡ Ἰωάννα, ἐπανελθοῦσα εἰς Θιλ-Σατέλ, διέταξε τὴν Στεφάνναν ν' ἀνάψῃ πάντα τὰ κηρία τοῦ κοιτῶνός της. Ἦθελε νὰ πεισθῇ, ἰδίως ὁμασιν, ὅτι ὁ Λουκιανὸς εὗρεν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὥρα. Τὸ περὶ τούτου ἐρωτηθὲν ἀκατοπτρὸν ἀπήντησε καταφατικῶς.

Οὐδέποτε ἡ Ἰωάννα ὑπῆρξεν ὠραιότερα. Ἡ εὐτυχία ἐδιπλασίαζε τὴν φυσικὴν καλλονὴν της.

Ἰδοῦσα ἑαυτὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ, ἐμείδισε :

— Μὲ ἀγαπᾷ... ἐψιθύρισε... καὶ πρέπει νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

Εἶτα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Στεφάννας, ἤρξατο νὰ ἐκδύεται, ἐν μέσῳ ἀπολύτου σιγῆς.

Αἰφνης ἡ Ἰωάννα διέκοψε τὴν σιγὴν ταύτην, ἐρωτήσασα :

— Μὲ εἶδες ὅταν ἐχόρευα ἀπόψε ;
— Ναί, δεσποινίδα... καὶ ποτὲ δὲν ἐχορέφετε τόσο καλὰ.

— Εἶδες καὶ τὸν βαβαλλιέρο μου ;
— Ναί. Χορεύει καὶ ἐκεῖνος καλὰ σὰν κ' ἐσὺς.

— Τὸν γνωρίζεις ;
— Καὶ πῶς ὄχι ;... Εἶναι ὁ κύριος Λουκιανὸς Βιλλεδιού...
— Καὶ πῶς τὸν εὐρίσκεις ;
— Ὡραιότατος νέος !
— Καὶ ἀγαθός ;
— Ὅλοι λέγουν ὅτι εἶναι ἀγαθός.

Εὐεργέτης ὅλου τοῦ κόσμου... Ναί, δεσποινίδα... ὁ κύριος Λουκιανὸς εἶναι ἀγαθός, εἶναι ὠραίος... καὶ ἡ γυναῖκά του τὸ ἴδιο.

Ἡ Ἰωάννα ἐκινήθη ἀποτόμως.
— Τί εἶπες ;... Ἡ γυναῖκά του ;
— Ναί.

Ὁ κύριος Λουκιανὸς εἶναι νυμφευμένος ;
— Ὁχι, ἀκόμα... ἀλλά...
— Τί ;...
— Λέγουν ὅτι οἱ γάμοι γένονται τώρα γλήγορα.

— Καί... ἡ νύμφη ;...
— Ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνὴ Δεβεζαί.
— Τὴν ἀγαπᾷ ;
— Ἐτοί λένε... Πηγαίνει κάθε ἡμέρα εἰς τὸ Βεζαί...

Ἡ Ἰωάννα ἐνόμισεν ὅτι ἡσθάνθη φοβερὸν κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

— Ἀρκεῖ, κόρη μου... ἐψιθύρισε... πήγαινε τώρα... δὲν σὲ χρειάζομαι ἄλλο... Καλὴν νύκτα.

Μείνας μόνη, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ συστρέφῃ τὰς χεῖρας.

Τότε ἐνόησεν ὅτι, ἂν συνήντα τὸν κ. Βιλλεδιού ἐν τῷ δάσει, τοῦτο συνέβαινε διότι ἐκεῖνος διήρχετο ἐκεῖθεν μεταβαίνων εἰς τὴν μνηστῆν του, εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Τότε ἐνεθυμήθη πάνθ' ὅσα εἶπεν ὁ νέος αὐτῇ κατὰ τὸν χορὸν... καὶ ἐνόησεν ὅτι ἦσαν λόγοι φιλόφρονες, ἀλλ' ὅπως ἀδιάχοροι.

Ἡ νεῆνις ἀπὸ τῆς εὐτυχίας μετέπεσεν ἀποτόμως εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Ἡ πτώσις ὑπῆρξε φοβερά... Ἐκλαυσεν ἄχρι τῆς πρωῒας... ἄχρι οὐ ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθη...

Ὅτε ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος ἐχρύσου τὰ πέριξ, τὰ πτηνὰ ἤδον καὶ ἡ φύσις ἐμείδισεν...

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἡρεμος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐλπίς δὲν ἀποθνήσκει τόσο εὐκόλως ἐν δεκαεννέα ἐτῶν καρδίᾳ ἤρξατο αὖθις ἐλπίζουσα.

Ὁ μόνος ὁδηγὸς τοῦ βίου της ἦσαν τὰ μυθιστορήματα... Ὁδηγὸς λίαν ἐπικίνδυνος... Καὶ ἐν αὐτοῖς εἶχεν ἰδῆ πολλάκις γάμους — κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον — νὰ χαλάσουν ἀποκάτου στὰ στέφανα.

Ἀχρὺς οὐ ἤθελον τελεσθῇ οἱ μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς γάμοι τοῦ Λουκιανοῦ πόσα ἠδύναντο νὰ συμβῶσι !...

Δὲν ἠδύναντο ἄρα γε ἑτέρα τις εἰκὼν νὰ καταλάβῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν ἡ εἰκὼν τῆς μνηστῆς του ; Καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη δὲ ἠδύναντο νὰ ἦναι ἡ τῆς Ἰωάννας ;

Ἡ νεῆνις ἐσκέπτετο ταῦτα πάντα, καὶ ἐπὶ τέλους κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὤφειλε νὰ παλαίσῃ.

Νὰ παλαίσῃ ;... ἀλλὰ πῶς ;
Ἡ γνόνει ἄλλ' αἱ περιστάσεις καὶ ἡ τύχη ἠδύναντο νὰ τὴν βοηθήσωσιν.

Ἐνόμισεν ὅτι ὅπως ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου εἶχεν ἀνάγκην μιᾶς συνεντεύξεως, καὶ ἐπεδίωξεν αὐτὴν δι' ὅλων τῶν μέσων.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ κύριος Βιλλεδιού διήρχετο κατὰ τὴν συνήθη ὥραν τὸ δάσος, μεταβαίνων εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Μακρόθεν διέκρινε τὸν μικρὸν καὶ μέλανα κέλητα ἀκίνητον παρὰ τινὰ φηγόν. Ἐδραμε καλπαζὼν καὶ εὗρε τὴν Ἰωάνναν ἐξηπλωμένην χαμαὶ καὶ κάτωχρον.

— Τί συνέβη, δεσποινίς ;

Ἡ νεῆνις εἶπεν αὐτῷ ὅτι πεσοῦσα τοῦ ἵππου ἐκτύπησε καὶ ἴσως εἶχεν ἐξηρθωμένον τὸν πόδα.

Ὁ Λουκιανὸς ἠθέλησε νὰ τρέξῃ εἰς Θιλ-Σατέλ, ὅπως φέρῃ αὐτὴν ἀμαζαν.

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα... βοηθήσατέ με μόνον νὰ ἱππεύσω...

— Ἀλλ' ὑποφέρετε πολὺ ;... ἡρώτησεν αὐτὴν ὁ Λουκιανός, ἀφοῦ τὴν ἐβοήθησε νὰ ἱππεύσῃ.

— Ὁλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπέμεινε νὰ τὴν συνοδεύσῃ, φοβούμενος νέον δυστύχημα. Ἡ νεῆνις ἐδέχθη προθύμως τὴν συνοδίαν του.

Ἐφθασαν εἰς Θιλ-Σατέλ, καὶ ἐκεῖ ὁ Λουκιανὸς ἐδέησε νὰ λάβῃ τὴν Ἰωάνναν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅπως καταβιβάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Ἡ καρδιά τῆς νεῆνιδος ἔπαλλε σφοδρῶς· ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς οὐδὲν ἐνόησεν.

Ἡ Ἰωάννα, καθήσασα ἐπὶ ἀναπαυτικῶτάτου ἀνακλιντροῦ, ἐπέμεινε ὅπως ὁ νέος μείνῃ παρ' αὐτῇ.

Ὁ Λουκιανός, καίπερ δυσθύμως, ἤναγκάσθη νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Οὕτως ἡ Ἰωάννα ἐποιήσατο ἐναρξιν τῆς κατὰ τῆς Μαγδαληνῆς πάλης, ἐξ ἧς ἐφρόνει ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐξήρχετο θριαμβεύουσα.

Δὲν εἶπε βεβιαῶς εἰς τὸν Λουκιανόν : « Σὲ ἀγαπῶ », ἀλλ' ἄπασα αὐτῆς ἡ συμπεριφορὰ ἐξεδήλου τοῦτο καθαρῶτατα.

Ὁ κύριος Βιλλεδιού, καίπερ ταραχθεὶς ἐκ τῆς οἰονεῖ ἐρωτικῆς ἐκείνης διακηρύξεως, δὲν ἠθέλησε νὰ καταχρασθῇ... Προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐνόησεν... ὑπῆρξε κωφὸς καὶ τυφλός... καὶ ἐγερεθεὶς ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἰωάννα, μείνας ἐν ἀποθαρρύνσει καὶ ἀπελπισίᾳ, ἐσκέπτετο :

— Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃ τις περὶ ἔρωτος, διὰ νὰ τὸν ἐννοήσουν ;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ κύριος Βιλλεδιού τὴν ἀπέφυγε. Μετέβαλε δὲ τὰς ὥρας τῶν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί ἐπισκέψεών του, ὅπως μὴ συναντᾷ αὐτὴν.

Καὶ ὅμως ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθει ἀγαπῶσα καὶ ἐλπίζουσα.

Εἶδομεν ἀνωτέρω ποῖα φοβερά ἀστραπὴ ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς της, διαρρήξασα τὸν καλύπτοντα αὐτοῖς πέπλον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ἰταλικὸν διήγημα.

[Τέλος]

Ε΄

Συγχώρησις καὶ θάνατος.

Ὡραιότατη τοῦ ἔαρος ἡμέρα ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν της. Αἱ τελευταῖαι φλογεραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐχρύσιζον τὸν θόλον τοῦ ναοῦ τῆς Φιέζολε καὶ ὡσεὶ κεχρυσωμένον στέμμα ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν αἰγείρων, τῶν ἀπέναντι αὐτοῦ εὐρισκομένων.

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ Φιέζολε ! Δεσπόζει ἀπάσης τῆς εὐρυχώρου τοῦ Ἄρνου φάραγγος, ὅστις διαβρέχει τὰς βάσεις τῶν οἰκίδων. Τουντεῦθεν δύναται τις νὰ θαυμάσῃ τὴν ὠραιότατην Φλωρεντίαν, ἧς οἱ ἐκατὸν θόλοι, ὑψούμενοι πρὸς τὸν οὐρανόν, φαίνονται δεικνύοντες ἀγερώχως τῷ θεατῇ τὰ φωταυγῇ αὐτῶν μαρμαρίνα χρώματα τὰ ἀντανακλώμενα εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ Φιέζολε λοιπὸν εἰς Φλωρεντίαν ἀγούσης, καὶ ὅτε μὲν ἀνωφεροῦς ὅτε δὲ ἐλικοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὄρους φαينو-

μένης οδοῦ, διεκρίνετο γυνή τις μετὰ τινος κορασίου, ὑπομονητικῶς βηματίζουσαι. Ἐπὶ τοῦ ὥραιου, καίτοι ὠχροῦ, τῆς γυναικὸς προσώπου, ἐρωτοβόλει, ὡς θεῖον καὶ φωτεινὸν διάδημα, ἡ γαλήνιος καὶ ἀγνὴ ἀγαλλίασις.

Ὅταν ἤκουσε τὸ σήμαντρον τοῦ «Χαῖρε Μαρία» χαίρειντος τὴν πρὸς τὴν δύσιν της κλίνουσαν ἡμέραν, γλυκεῖαν συγκίνησιν ἡσθάνθη ἡ πάλλουσα καρδιά της. Ὁ γνωστός εἰς αὐτὴν ἐκεῖνος ἦχος τῇ ἀνεμίμνησκε μυρίας ἀγνὰς ἀναμνήσεις. Ἡ δυστυχὴς ἐγονυπέτησε καὶ προσπυχήθη ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Ἡ νεανίς ἐγονυπέτησεν ὁμοίως παρ' αὐτῇ καὶ ἀτενίζουσα τὴν μητέρα της μετ' ἀθώου καὶ εἰλικρινοῦς ὕφους.

— Μητέρα, τῇ εἶπε, δὲν σ' ἔφερα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἤξεύρεις;

Ἐκεῖνη τῇ ἀπήντησεν :

— Ἰουλιέττα! ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ γονυπέτησον καὶ δεῖσου πρὸς τὸν Ὑψιστον μαζύ μου.

Ἡ νεαρά κορασίς ὑπήκουσε καὶ ὑψώσασα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπανελάβε : «Χαῖρε Μαρία».

Ἀνὴρ τις σύννους καὶ μελανὰ ἐνδεδυμένος, διήρχετο τὴν ἔρημον ἐκεῖνην ὁδόν. Πλησιάζας τὴν νεανίδα, εἶδεν αὐτὴν τείνουσαν τὴν χεῖρα καὶ λέγουσαν :

— Κύριε, λάβετε εὐσπλαγχνίαν διὰ τὴν δυστυχῇ μου μητέρα, ἡ ὁποία εἶνε τυφλή.

Ὁ κύριος ἐκεῖνος ἐστράφη καὶ ἰδὼν τὸ ὠραῖον τῆς Ἰουλιέττης πρόσωπον, ἔλαβε νόμισμα καὶ εἶπε :

— Λάβε, μικρά μου, αὐτό, καὶ εἰπέ τῆς μητέρας σου νὰ δέεται διὰ τὴν μητέρα μου καὶ δι' ἐμέ.

— ὦ! κύριε, προσέθηκεν ἡ παιδίσκη, μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι καὶ ἐγὼ χάριν τῆς μητρός σας θὰ εἶπω ὅλας τὰς προσευχάς, τὰς ὁποίας μοῦ ἔμαθεν ἡ μητέρα μου.

— Εὐχαριστῶ, μικρά μου, ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἰουλιέττα!

— Τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου! εἶπε στεναχθῶς ὁ ἄγνωστος.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Ἡ Ἰουλιέττα ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν, εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν μητέρα της :

— Μητέρα, εἶπε, πόσων χρόνων εἶμαι;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ καρδιά της διεσπάρθη ὑπὸ τοῦ πόνου. Μόλις ἐκεῖνος ὁμίλησεν, ἡ Μαρία ἡσθάνθη τὴν φωνὴν τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας της ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφόν της! Ἀλλ' ἡ Ἰουλιέττα, νομίσασα ὅτι ἡ μήτηρ της δὲν τὴν ἤκουσεν, ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησιν, πρὸς τὴν ἡ Μαρία δακρυρροοῦσα ἀπήντησεν :

— Δὲν εἶναι ἀκόμη, κύριε, ἔξ χρόνων.

Ἡ φωνὴ ἐκεῖνη εἶχε τοιαύτην ἔκφρασιν πόνου, ὥστε ὁ ἄγνωστος ἡσθάνθη τὴν καρδίαν τοῦ σπαρασσμένην. Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὴν ἠρώτησε :

— Πῶς ὀνομάζεσαι, δυστυχὴς τυφλή;

— Μαρία, προσέθηκεν ἐκεῖνη, ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν.

— Μαρία!; ἐφώνησεν ἐκπληκτος ὁ Ἑρνέστος.

— Ναί! Μαρία, ἐξηκολούθησεν ἡ τυφλή, ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ ὁποία κατεδιώχθη ὑπὸ μυρίων παθημάτων τὸ θῦμα τοῦ ἐγκλήματος, ἦλθε συρόμενον καὶ μετὰ βίας μέχρι τῆς Φιέζολε διὰ νὰ σοὶ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην! καὶ ὅχι δι' αὐτὴν, Ἑρνέστε, ἐξηκολούθει αὕτη ὀδυρομένη, ὅχι δι' ἐμέ, ἡ ὁποία αἰσθάνομαι πὸν ἐαυτόν μου ἀνάξιον, ἀλλὰ διὰ τὴν δυστυχῇ αὐτὴν κόρην μου. Ὅταν δ' ἐγὼ ἀποθάνω, εἰπέ εἰς αὐτὴν τὰ συμβάντα τῆς δυστυχοῦς καὶ ἐγκαταλείμμενης ἐν πρὸς ἓν, εἰπέ της τὰ παθήματά μου καὶ δεῖξέ της τὸ ἐξ ἀκανθῶν διάδημα, τὸ ὅποιον ἐγὼ μόνη, μόνη ἐγώ, κατέβρεξα δι' αἱματηρῶν δακρῶν. Λάβε οἶκτον, Ἑρνέστε, λάβε οἶκτον δι' αὐτὴν.

Ὁ Ἑρνέστος ἐκλαίειν οἱ λόγοι τῆς Μαρίας τὸν συνεκίνησαν ἔτινε τότε τοὺς βραχίονας καὶ,

— Ἐδῶ, Μαρία, τῇ εἶπεν, ἔλθε ἐδῶ, εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἐγὼ ὀφείλον νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην, ἐγὼ ὁ ἀχάριστος. Κακοῦργος εἶνε ὁ ἐγκαταλείπων εἰς τὴν δυστυχίαν τοὺς ἄλλους, καὶ ἐγὼ σὲ ἐγκατέλειψα! ἀλλ' ἂν ἡς ἡμέρας ἀνεχώρησες δὲν καθισχύασα πλέον πανταχοῦ με παρηκολούθει ὀργισμένη σκιά τις καὶ ὡς σκαπτικὴ τις Νέμεσις με αἱματηρὰς πέτρους μοὶ ἔτυπτε τὰς παρειάς.

Ἀδελφός τε καὶ ἀδελφὴ περιεπτύξαντο ἀλλήλους οὐδέποτε ἐδοκίμασαν ἐν τῷ βίῳ των ὀραιοτέραν στιγμὴν.

Παρηλθεν ἔτος ὁλόκληρον, ἂν ἡς ἡ Μαρία ἐπανεῦρε τὸν ἀδελφόν της καὶ συνέζη μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰουλιέττας της.

Ἡ νέα οἰκογένεια ἐγεύετο τὴν ὠραίαν καὶ γλυκεῖαν εἰρήνην, ἥτις καταμαγεύει καὶ ἐξάπτει τὴν ψυχὴν! Οὐ μὴν ἀλλὰ, ἡ Μαρία, ἔνεκα τῶν πολλῶν παθημάτων της, ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Προσεβλήθη ὑπὸ φθίσεως ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀναρρώσῃ, ἐγνώριζεν ὅτι τάχιστα θὰ ἦν οὗτο μετὰ τῆς μητρός της. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὠραίας φθινοπωρινῆς ἡμέρας, ἡ Μαρία ἐκάλεσε τὸν Ἑρνέστον, τὴν Ἰουλιέτταν καὶ τὴν γηραιὰν Λουκίαν καὶ μετὰ γαληνιαίας φωνῆς εἶπεν αὐτοῖς :

— Τὸ τέλος μου ἐγγίζει, μείνατε πλῆσιόν μου καὶ προσκαλέσατε ἱερέα.

Πάραυτα ἡ διαταγὴ της ἐξετελέσθη καὶ ἱερεὺς τις μετ' ὀλίγον εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀμα εἶδεν ὁ ἱερεὺς τὴν Μαρίαν, ὠχρίασε καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπλησίασε τὴν ψυχορραγοῦσαν λέγων αὐτῇ μετὰ διακεκομμένης φωνῆς :

— Ἰδοὺ με, τέκνον μου.

— Καλῶς, ἔλθατε, πάτερ, εἶπεν ἡ Μαρία ἀποθηνήσκου ἡμάρτησα, πάτερ μου, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ ὑπερβόλικου ἔρωτός μου, ἡγάπησα νέον, ὁ ὁποῖός μοι ὠρκίσθη αἰώνιαν πίστιν τὸν ἡγάπησα, ὡς ἀγαπᾷ τις τὰς ἡλικίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου τῆς πατρίδος του, ὡς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς Ἀγγέλους του καὶ ἀκόμη τὸν ἀγαπᾷ.

ὦ! ἐὰν ὁ ἔρως μου αὐτός, τὸν ὅποιον ἀκόμη τρέφω, ἦνε ἀμάρτημα, συγχώρησόν με, Θεέ μου!

Καὶ ἐσιώπησε, διότι ἡ φωνὴ της ἐξέλειπεν.

Ὁ ἱερεὺς ἐκράτει μετὰ τῶν πυρρῶν χειρῶν του τὰς παγερὰς τῆς Μαρίας χεῖρας καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ρέοντα δάκρυα ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡς σταγόνες δρόσου ἐπὶ φύλλων ἀποξηρανθέντος χόρτου.

Ἡ Μαρία συνεκέντρωσεν ἀπάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις καὶ εἶπεν :

— Φέρετέ μοι τὴν Ἰουλιέτταν μου, διὰ νὰ τῆς δώσω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν ἔπειτα ἀνοιξατέ τὸ παράθυρον διὰ ν' ἀναπνεύσω μίαν ἀκόμη φοράν τὴν αὐραν, ἡ ὁποία ἐφίλει τὸ ἄγνον ἄλλοτε καὶ παρθενικὸν πρόσωπόν μου... Ἀνοί... ξατε....

Μετ' ὀλίγον δὲν ὑπῆρχε πλέον!

Ὁ ἱερεὺς ἠτένισε πρὸς τὸ γαλήνιον ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ ἐπιθέσας τὰ φλεγόμενα χεῖλη του ἐπὶ τῶν χλιαρῶν εἰσέτι τῆς ἐκπνευσάσης χειλῶν, ἐπέθεσεν ἀσπασμόν εἶτα, ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς ζωηροτέρως λύπης, ἐφώνησεν :

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὦ Μαρία, διότι τοιαύτην σὲ παραλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐννομένη μετ' ἐμοῦ θὰ ἔζης τὸν βίον τῆς κολάσεως, διότι θὰ συνέδεις τὴν τύχην σου μετ' ἐνὸς μητροκτόνου!

Ὁ οὕτω ὁμιλῶν ἱερεὺς, ἦτον ὁ Ἑρρίκος, ὁ ἀπιστος τῆς δυστυχοῦς Μαρίας ἐραστής.

Ἡ Μαρία ἐτάφη παρὰ τὸν τάφον τῆς μητρός της.

.....
Ἐπὶ πολλὰ μετὰ ταῦτα ἔτη, περὶ τὸ λυκόφως ἐκάστης ἡμέρας, ἐφάνιντο κύριός τις καὶ νεανίς εἰσερχόμενοι εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ ἱστάμενοι ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς δυστυχοῦς Μαρίας. Ἐν ᾧ δὲ ὁ κύριος οὗτος συγκεκινημένος προσήυχετο, ἡ νεανίς ἔρρανε δι' ἀνθεῶν τοῦ τάφου της τὴν γῆν.

ΤΕΛΟΣ

Β.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ζαχαρίαν Δ. Περισταίου, Περσεφόνην Ν. Ποδαρική καὶ κκ. Κ. Διάγγελον, Φωκ. Σολομωνίδην, Δ. Ε. Δουροδάλλον, Ἀνδρέαν Παπαδιαμαντόπουλον, Χρ. Δημητριάδην, Ἀθανάσιον Ἀλεξίου, Ἀλέξανδρον Στυλιανοῦ, Νικόλαον Δημόπουλον, Νικόλαον Α. Τρίπον, Εὐστάθιον Π. Φιλιππίδην καὶ Ἰ. οὔλιον Ἐνιγγ. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἐμ. Νικολάεβιτς. Ἀπεστάλησαν. — κκ. Λαουταρίδην καὶ Τάξην. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἀντ. Κ. Τραυλιντώνην. Διευθυντοὶς διωρθώθη. Β. βόλιον ἀπεστάλη. — κ. Γ. Μισιον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Δ. Μόσχον. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν. — Τακτικῇ Ἀναγνωστρίᾳ Λευκάδα. Πέμψατέ μας, παρακαλοῦμεν, τὸ δεύτερον, διότι τὸ ἀποσταλὲν δὲν μᾶς ἐφάνη κατάλληλον διὰ τὰ «Εκλεκτά». — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον Μαρτίου. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Μ. Χ. Ἀργυρόπουλον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Κοκκῶν. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. Ὁ συμμορφωθὼμεν τῇ ἐπιστολῇ Σας. — κ. Ἐμ. Βεκιερίδην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Διωρθώθη διευθύνσις. — κ. Π. Γριτσάνην. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.